Quan dic que crec

Per GloriaA el dj., 26/11/2020 - 00:00

Quan dic que crec no faig un salt al buit:
miro en mi mateix i em veig raó finita,
cos mortal, sentiment inconstant, passió insaciable:
el buit sóc jo quan manques Tu,
Raó infinita, Amor etern, Perfecció saciada.

Quan dic que crec no vaig contra raó:
penetro en la raó, exulto en la raó, m'enfonso en l'arrel de la raó,
i floreixo, creixo, estimo,
no sols en sentiment, no sols amb foc que m'exhaureix, sinó també en raó,
i el cos es torna etern en la memòria de l'amor

Quan dic que crec dic que no crec en una absència de sentit,
dic que no crec en l'absolut de l'univers
ni del dolor ni de la mort ni de l'atzar ni de la ment,
ni en una Raó freda sense Amor,
ni en un silenci glacial entre nosaltres i l'Amor.

Quan dic que crec no només dic; em deixo omplir per una joia molt profunda,
em deixo caure en la mirada que em fa ser,
em deixo créixer en una veu de bona nova,
miro l'infinit i no m'esglaia.

Quan dic que crec en Déu no salto al buit:
toco les arrels d'allò que sóc, em sento il·luminat - tan fosc com sóc!-
de pietat, de gràcia i de misteri.

David Jou